

РЕШЕНИЕ

№ 88

гр. София, 07.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.12.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова

Теодора Георгиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12298** по описа за **2019** година докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

С решение № 230974 от 01.10.2019 г. по н.а.х. дело № 12065/ 2019 г. по описа на СРС, НО, 11 състав е потвърден електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система серия К № 2037693 на СДВР, с който на Г. М. М. е наложена глоба в размер на 400 лв. за нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 АПК вр.чл.63, ал.1 ЗАНН решението е обжалвано от Г. М. М. с искане да бъде отменено, като бъде отменен и ЕФ № 2037693 на СДВР. Релевираните с жалбата касационни основания са за нарушение на закона и съществени нарушения на процесуалните правила - чл.348, ал.1, т.1 и 2 НПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН, мотивирани с твърдения, относими към законосъобразността на ЕФ. В съдебно заседание пред Административен съд София–град касаторът поддържа касационната жалба на сочените в нея основания.

Ответникът не ангажира становище в тази инстанция.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна

страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

За да потвърди електронен фиш (ЕФ) серия К № 2037693, въззивният съд, след обсъждане на събраните доказателства, е приел за установено, че на 23.04.2018 г., в 13,39 часа по [улица], при № 6, с посока на движение към надлез Надежда се движел лек автомобил „БМВ 3“ с ДК [рег.номер на МПС], собственост на Г. М. М., със скорост 90 км/час, при ограничение на скоростта 50 км/час за населено място. Скоростта, с която се движел автомобилът, била засечена с техническо средство АТС TFR1-M 575. За така констатираното нарушение на Г. М. М. бил издаден електронен фиш серия К № 2037693 по образец, утвърден от министъра на вътрешните работи.

Въз основа на установеното от фактическа страна съдът е обосновал и правните си изводи, че оспореният електронен фиш притежава задължителните реквизити по чл. 189, ал. 4 ЗДвП. Въз основа на събраните и ценени доказателства по делото съдът е приел, че Г. М. М. осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП, изразяващо се в нарушение на правилата за максимално допустимата скорост на движение при управление на МПС.

Решението е законосъобразно.

Правилен е изводът на въззивната инстанция, че касаторът е нарушил чл.21, ал.1 от ЗДвП. Г. М. М., като участник в движението, не се е съобразил с ограничението на скоростта за населено място. По аргумент от чл.21, ал.1 ЗДвП в населено място ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили е 50 км/ч и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак – чл.21, ал.2 ЗДвП. В разглеждания случай скоростта на автомобила е установена в населено място, като разрешената скорост е 50 км/ч. Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, като приложените снимки съгласно чл.189, ал.15 ЗДвП са годни веществени доказателства.

Обжалваният електронен фиш съдържа предвидените в чл. 189, ал. 4 ЗДвП реквизити: посочени са териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, а именно СДВР, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственикът, на когото е регистрирано превозното средство, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът и сметката на доброволното ѝ заплащане. В случая разпоредбата на чл. 54 ЗАНН, уреждаща реквизитите на наказателното постановление, не е приложима, тъй като чл. 189, ал. 4 ЗДвП е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС при нарушения, установени и заснети с техническо средство, в отсъствието на контролен орган. Макар и нормата на чл. 189, ал. 11 ЗДвП да предвижда, че електронният фиш е своеобразен аналог на наказателно постановление, това важи единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление нито по отношение на съдържанието им /предвид реквизитите, установени в чл. 189, ал. 4 ЗДвП/, нито във връзка с процедурата по съставянето им. Ето защо сроковете по чл. 34 ЗАНН в конкретната хипотеза са неприложими. Те регламентират сроковете за съставяне на АУАН и за издаване на наказателно постановление, а електронният фиш не е нито едното, нито другото. Законовата препратка на чл. 189, ал. 14 ЗДвП към разпоредбите на ЗАНН е приложима единствено за неуредените в ЗДвП случаи по съставянето на актовете, издаването и

обжалването на наказателните постановления и по изпълнението на наложените наказания. Електронните фишове и съкратената процедура, по която същите се издават, остават извън обхвата на препращащата норма.

Неоснователно е възражението на касатора, че не е спазено изискването за оповестяване на точките за контрол чрез интернет страницата на Министерството на вътрешните работи съгласно чл.7 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за ползване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата. Тази разпоредба е отменена – ДВ, бр.6 от 2018 г., в сила от 16.01.2018 г., преди извършването на нарушението по чл.21, ал.1 ЗДвП на 23.04.2018 г. и към този момент не е било налице горепосоченото изискване.

По отношение на възражението на касатора, че не е установено по безспорен начин, че именно той е извършил нарушението на чл.21, ал.1 ЗДвП следва да се посочи, че ако на датата на извършване на нарушението – 23.04.2018 г. личният автомобил на Г. М. е бил управляван от друго лице, то той е имал възможност съгласно чл.189, ал.5 ЗДвП да представи пред съответната териториална структура на МВР писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, но не се е възползвал от нея.

В обхвата на проверката по чл.218, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл.348, т.1, т.1–2 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл.221, ал.2, пр.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 230974 от 01.10.2019г., постановено по н. а. х. дело № 12065/ 2019г. по описа на Софийски районен съд, НО, 11 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: